

Sygn. akt III AUa 1172/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marta Sawińska

Protokolant: Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2024 r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy **R. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o rentę socjalną

na skutek apelacji R. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 14 sierpnia 2023 r. sygn. akt VII U 549/22

oddala apelację.

	Marta Sawińska	
--	----------------	--

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 lutego 2022 r., znak: (...) na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1300 ze zm.) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291 ze zm.) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. po rozpoznaniu wniosku z dnia 25 listopada 2021 r. odmówił R. M. prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że renta socjalna nie przysługuje w myśl art. 7 pkt. 1 ustawy osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił prawa do renty socjalnej, ponieważ R. M. jest uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wywiódł R. M., wnosząc o uwzględnienie odwołania. W uzasadnieniu odwołująca wskazał, że pobiera rentę rodzinną z KRUS i chciałby mieć wypłacaną rentę socjalną.

Wyrokiem z 14 sierpnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie VII U 549/22 oddalił odwołanie R. M..

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Decyzją z dnia 3 kwietnia 2001 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. przyznał R. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 15 stycznia 2001 r. na stałe.

Wyrokiem z dnia 21 sierpnia 2002 r., VIII U 18175/01 Sąd Okręgowy w Poznaniu przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1 marca 2002 r. do 31 marca 2004 r.

Od 1 maja 2003r. odwołujący nadal pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy (decyzją z dnia 27 kwietnia 2006 r. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy zostało odwołującemu przyznane na stałe).

Decyzją z dnia 28 października 2021 r. Prezes KRUS przyznał R. M. prawo do renty rodzinnej rolniczej po zmarłej matce J. M. od 29 lipca 2021 r. na stałe.

W dniu 15 listopada 2021 r. odwołujący złożył w organie rentowym wnioski o wstrzymanie wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z podjęciem wypłaty rolniczej renty rodzinnej.

Decyzją z dnia 24 listopada 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. wstrzymał R. M. wypłatę renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 grudnia 2021 r. w związku z podjęciem wypłaty renty rodzinnej.

W dniu 25 listopada 2021 r. odwołujący złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do renty socjalnej.

Zaskarżoną decyzją z dnia 17 lutego 2022 r. pozwany organ rentowy, powołując się na prawo odwołującego do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy odmówił odwołującemu prawa do renty socjalnej.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok, w którym oddalił odwołanie R. M..

Na wstępie rozważań prawnych Sąd Okręgowy podkreślił, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Następnie przytoczył treść art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej. Podkreślił, że stosownie do art. 7 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej renta socjalna nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury, uposażenia w stanie spoczynku, renty z tytułu niezdolności do pracy, renty inwalidzkiej lub pobierającej świadczenie o charakterze rentowym z instytucji zagranicznych, renty strukturalnej, a także osobie uprawnionej do zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego.

Sąd I instancji zwrócił uwagę, że odwołujący jest uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy, stąd – zgodnie z cytowanym przepisem – nie jest uprawniony do renty socjalnej.

Jakkolwiek okoliczność ta nie budzi wątpliwości w świetle wykładni językowej, to nadto jest to pogląd jednoznaczny i ugruntowany w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego. Następnie Sąd Okręgowy przytoczył orzecznictwo sądów www. zakresie m.in. wyrok SN z dnia 19.04.2011 r., sygn. I UK 343/10, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4.12.2014r., sygn. III AUa 266/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15.01.2020 r., sygn. III AUa 715/19, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28.01.2016 r., sygn. III AUa 1026/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 7.09.2022 r., sygn. III AUa 334/22.

Sąd Okręgowy podkreślił, że zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do świadczenia powstaje z dniem spełnienia wszystkich przesłanek wymaganych do jego nabycia. Wskazał, że należy odróżnić nabycie prawa do świadczenia od prawa do jego wypłaty, ponieważ są to instytucje regulowane odrębnymi przepisami, mające różne znaczenie w obrocie prawnym. O nabyciu prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego stanowi przepis art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przewidujący powstanie prawa do świadczeń z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, natomiast o wypłacie świadczenia stanowi art. 129 ust. 1 ostatnio powołanej ustawy, nakazujący wypłacanie świadczenia od dnia powstania prawa do niego, ale nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym złożono wniosek. Istnienie zatem prawa do świadczenia, związanego ze spełnieniem ustawowych warunków nabycia tego prawa, nie można utożsamiać z przyznaniem (i wypłatą) świadczenia. Przyznaniem świadczenia jest bowiem ustalenie prawa do jego pobierania, a więc wypłaty. Samo

ustalenie prawa do określonego świadczenia np. emerytury, przez stwierdzenie spełnienia jego warunków, nie odpowiada przyznaniu świadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15.06.2022 r., sygn. III AUa 156/22).

Reasumując Sąd Okręgowy uznał, że ustalenie dla odwołującego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wyklucza możliwość nabycia przez niego prawa do renty socjalnej. Podkreślił, że powyższe wynika jednoznacznie z treści cytowanego powyżej art. 7 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej. Zaznaczył, że świadczenie w postaci renty z tytułu niezdolności do pracy zostało wymienione w treści tego przepisu jako wykluczające ustalenie prawa do renty socjalnej, natomiast wstrzymanie wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy nie oznacza, że odwołujący nie ma nadal prawa do tego świadczenia. Odwołujący nie pobiera obecnie renty z tytułu niezdolności do pracy, ale nie wynika to z ustania któregokolwiek z warunków wymaganych do uzyskania prawa do tego świadczenia, ale ze zbiegu z prawem do rolniczej renty rodzinnej. Jak wynika z przedstawionej wyżej argumentacji, do podobnych wniosków prowadzi wykładnia mająca na względzie cel świadczenia.

Wobec powyższego Sąd I instancji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i powołanych przepisów prawa materialnego oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł odwołujący R. M. zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił:

- I. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że Skarżącemu przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy, a w konsekwencji naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 7 ust 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie;
- II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 9 ust 1-3 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej poprzez jego niezastosowanie podczas gdy w sytuacji Skarżącego należałoby powyższy przepis zastosować;
- III. naruszenie art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez nierówne i niesprawiedliwe potraktowanie Skarżącego przez Organ.

Powołując się na powyższe zarzuty apelujący wniósł:

1. o zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydanego w dniu 14 sierpnia 2023 r. w sprawie o sygn. akt VII U 549/22 poprzez przyznanie Skarżącemu prawa do renty socjalnej;
2. zasądzenie od Organu na rzecz Skarżącego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych,

ewentualnie:

3. o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydanego w dniu 14 sierpnia 2023 r. w sprawie o sygn. akt VII U 549/22 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Organ rentowy nie złożył odpowiedzi na apelację odwołującego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja odwołującego R. M. okazała się niezasadna i podlegała oddaleniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy, a także wszechstronnie rozważył zebrany materiał dowodowy i trafnie ocenił wiarygodność i moc dowodów, zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne oraz należycie umotywowaną ocenę prawną, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własną, w pełni podzielając wywoły zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Na wstępie rozważań prawnych Sąd Apelacyjny przypomina, że zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało: 1) przed ukończeniem 18. roku życia; 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia; 3) w trakcie kształcenia w szkole doktorskiej, studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (przesłanki pozytywne). Z kolei stosownie do art. 7 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej renta socjalna nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury, uposażenia w stanie spoczynku, renty z tytułu niezdolności do pracy, renty inwalidzkiej lub pobierającej świadczenie o charakterze rentowym z instytucji zagranicznych, renty strukturalnej, a także osobie uprawnionej do zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego (przesłanki negatywne).

Sąd Apelacyjny podkreśla, że stan faktyczny ustalony przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie był bezsporny. Zatem w rozpoznawanej sprawie nie ulegało wątpliwości, że odwołujący R. M. jest uprawniony do stałej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy (decyzją z dnia 27 kwietnia 2006 r. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy zostało odwołującemu przyznane na stałe) oraz że odwołujący pobierał tę rentę do dnia 30 listopada 2021 r., albowiem następnie wypłata świadczenia została wstrzymana, w związku z wyborem przez odwołującego renty rodzinnej (rolniczej) przyznanej mu przez Prezesa KRUS po zmarłej matce J. M. (wstrzymanie wypłaty renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy nastąpiło na wniosek odwołującego). Sąd Odwoławczy zwraca uwagę natomiast, że wstrzymanie wypłaty świadczenia nie oznacza jednakże wygaśnięcia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, skoro świadczenie to zostało przyznane na stałe (decyzją z dnia 27 kwietnia 2006 r.).

Tymczasem, zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej świadczenie to nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury, uposażenia w stanie spoczynku, renty z tytułu niezdolności do pracy, renty inwalidzkiej lub pobierającej świadczenie o charakterze rentowym z instytucji zagranicznych, renty strukturalnej, a także osobie uprawnionej do zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego.

W ocenie Sądu Odwoławczego z literalnego brzmienia tego przepisu wynika zatem jednoznacznie, że osoba, która ma przyznane prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie jest uprawniona do renty socjalnej. Sąd Apelacyjny podkreśla, że powyższa konstatacja wynika również z wykładni celowościowej przepisów ustawy o rencie socjalnej. Renta ta ma bowiem charakter świadczenia zabezpieczającego, którego celem jest kompensowanie braku możliwości nabycia uprawnień do świadczeń z systemu ubezpieczenia społecznego, ze względu na to, że całkowita niezdolność do pracy powstała przed wejściem na rynek pracy. Skoro więc celem przyznania prawa do renty socjalnej jest zapewnienie środków do życia osobie, u której tzw. „inwalidztwo” powstało przed rozpoczęciem pracy zarobkowej, to w przypadku osób posiadających już prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, zwłaszcza w przypadku przyznania tego prawa na stałe (jak w przypadku odwołującego), nie ma potrzeby dodatkowego przyznawania także renty socjalnej.

Sąd Apelacyjny zaznacza, że w przepisach ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej nie przewidziano zbiegu prawa do renty socjalnej z prawem do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Odwoławczy podkreśla, że ustawa z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej w art. 2 i 4 zawiera pozytywne przesłanki, których niespełnienie wyklucza możliwość skutecznego ubiegania się o prawo do renty socjalnej. Z kolei przepisy art. 7 i art. 8 oraz art. 9 ust. 2 powołanej ustawy ustanawiają z kolei przesłanki negatywne. Ich spełnienie, nawet wówczas gdy zostają spełnione warunki określone treścią art. 2 i 4 ustawy, powoduje, że renta socjalna nie będzie przysługiwać.

Zwrócić uwagę też należy, na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2011 r., wydanym w sprawie o sygn. I UK 343/10 (na który również w swoim uzasadnieniu zwrócił uwagę Sąd I instancji), w wyroku tym Sąd Najwyższy orzekł, że osoba pobierająca - wskutek dokonania wyboru jedno z przysługujących jej świadczeń - rentę rodzinną, która nadal jest uprawniona do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy, nie ma prawa do renty socjalnej (art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej, oraz art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniach społecznych rolników. Sąd Najwyższy przyjął w cytowanym orzeczeniu, że ubezpieczona spełniła

przesłankę posiadania prawa do „renty z tytułu niezdolności do pracy”, co powoduje, iż renta socjalna jej przysługuje. Nie może bowiem budzić jakichkolwiek wątpliwości fakt, że ubezpieczona, choć świadczenia tego nie pobiera, to jednak jest nadal osobą uprawnioną do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy (...) Czym innym jest bowiem utrata prawa do świadczenia, a czym innym utrata prawa do jego pobierania (wyплаты). Wprawdzie utrata prawa do świadczenia zawsze powoduje wstrzymanie jego wypłaty, jednakże wstrzymanie wypłaty świadczenia może być także spowodowane różnymi zdarzeniami, z którymi przepisy prawa ubezpieczeń społecznych nie wiążą utraty prawa do tego świadczenia (...) W odróżnieniu od „zbiegu prawa do świadczeń” i jego skutków, przepisy prawa ubezpieczeń społecznych przewidują też sytuacje, w których posiadanie prawa do określonego świadczenia stanowi negatywną przesłankę nabycia prawa do innego świadczenia. Takimi przepisami są właśnie cytowane wyżej art. 7, art. 8 i art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej. Spełnienie hipotezy norm prawnych zawartych w tych przepisach, zgodnie z ich wykładnią gramatyczną, skutkuje tym, że prawo do innego świadczenia (tu renty socjalnej) nie może zostać przyznane. Taką regulację zawiera między innymi art. 7 ust. 1 powołanej ustawy, który stanowi, iż renta socjalna (prawo do niej) nie przysługuje między innymi osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy. W omawianym przepisie nie chodzi zatem o niemożność wypłaty określonego świadczenia, lecz o prawo do niego (...) Za przyjęciem takiego sposobu rozumienia art. 7 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej przemawia także jego wykładnia celowościowa. Nie może bowiem budzić wątpliwości fakt, że renta socjalna jest świadczeniem mającym szczególny charakter. Analiza pozytywnych przesłanek nabycia prawa do tego świadczenia (art. 2 i art. 4 ustawy), wśród których brak jest przecież wymogu posiadania jakiegokolwiek stażu ubezpieczeniowego, wskazuje jednoznacznie, iż jest ono przyznawane osobom, które ze względu na stan zdrowia powodujący całkowitą niezdolność do pracy powstałą wskutek naruszenia sprawności organizmu powstałego przed wejściem na rynek pracy, nie miały możliwości „wypracowania” stażu ubezpieczeniowego, który dawałby im podstawę do skutecznego ubiegania się przynajmniej o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Renta socjalna stanowi więc świadczenie o charakterze zabezpieczającym, kompensującym brak możliwości uzyskania uprawnień do świadczeń z systemu ubezpieczeń społecznych, a jej celem jest zapewnienie osobie spełniającej ustawowe warunki do przyznania tego świadczenia środków finansowych niezbędnych do życia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2008 r., I UK 264/07, M.P.Pr. 2008 nr 10, poz. 548, czy też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2010 r., II UK 172/09). Sąd Najwyższy w cytowanym wyżej orzeczeniu zaznaczył także, że przeciwko przedstawionej wykładni nie może przemawiać fakt, iż ustawodawca w art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej także przewidział instytucję zbiegu prawa do świadczeń, ponieważ zastosował ją wyłącznie w odniesieniu do renty rodzinnej (jeżeli jej kwota nie przekracza 200% kwoty najniższej renty z tytułu niezdolności do pracy - art. 9 ust. 2). Renta rodzinna, choć jest niewątpliwie jednym ze świadczeń ubezpieczeniowych, ma wszakże szczególny charakter prawny, gdyż stanowi tylko świadczenie pochodne od emerytury bądź renty z tytułu niezdolności do pracy, która przysługiwała lub przysługiwałaby zmarłemu (por. uzasadnienie wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 20 stycznia 2000 r., II UKN 321/99, OSNAPiUS 2001 nr 11, poz. 389 oraz z dnia 24 stycznia 2001 r., II UKN 122/00, OSNAPiUS 2002 nr 18, poz. 440), a ryzykiem socjalnym, korzystającym z ubezpieczeniowej formy ochrony w postaci renty rodzinnej, jest utrata (śmierć) żywiciela, na którym ciążył w stosunku do kręgu uprawnionych obowiązek alimentacyjny. Charakter prawny renty rodzinnej jest więc odmienny od świadczeń wymienionych w art. 7 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej. Dlatego też, jeśli o rentę socjalną ubiega się osoba, która nie tylko spełnia warunki nabycia prawa do któregośkolwiek ze świadczeń wymienionych w art. 7 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej, ale również posiada ustalone prawo do tego świadczenia, to przyznanie jej prawa do renty socjalnej nie jest możliwe, gdyż byłoby to sprzeczne z celem, dla którego renta socjalna została ustanowiona (...) Reasumując ten wątek rozważań Sąd Najwyższy stwierdził, że osoba pobierająca - wskutek dokonania wyboru jednego z przysługujących jej świadczeń - rentę rodzinną, która nadal jest uprawniona do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy, nie ma prawa do renty socjalnej.

Sąd Apelacyjny podkreśla nadto, że tożsame stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Lublinie w uzasadnieniu wyroku z 7 września 2022 r. sygn. III AUa 334/22 (które również w swoim uzasadnieniu wyroku przytoczył Sąd I instancji) w wyroku wskazał, że osoba pobierająca, wskutek dokonania wyboru jednego z przysługujących jej świadczeń, rentę rodzinną, która nadal jest uprawniona do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie może nabyć prawa do renty socjalnej. Ustalone dla ubezpieczonego prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy ma stały charakter, a okoliczność, iż wypłata tego świadczenia została wstrzymana decyzją ZUS (...) nie wynika z faktu ustania któregośkolwiek z warunków wymaganych do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie art.

101 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2021 r. poz. 291 tekst jedn., z późn. zm.) lecz z zaistnienia sytuacji, o której mowa w art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS tj. wystąpienia zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie, powodującego, że uprawnionemu wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że ustalenie dla odwołującego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wyklucza możliwość nabycia przez niego prawa do renty socjalnej. Powyższe wynika jednoznacznie z treści cytowanego powyżej art. 7 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że stanowisko judykatury w ww. zakresie jest jednolite. Odnośnie zarzutu apelacji naruszenia zasady równości rozumianej jako nakazu jednakowego traktowania świadczeniobiorców charakteryzujących się jednakową cechą istotną (w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) podkreślić trzeba, że odwołujący nie wskazał jakie cechy wspólne charakteryzują świadczeniobiorców, do których on należy i które przemawiałyby za naruszeniem zasady równości w jego przypadku. Natomiast w sprawie na pewno należy mieć na uwadze, że odwołujący, który po przyznaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a następnie przyznaniu rolniczej renty rodzinnej po zmarłej matce, nie został wprowadzony w błąd czy też zaskoczony przez prawodawcę skoro zarówno przepis art. 4 jak i art. 7 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej już wówczas obowiązywały i regulowały jego sytuację. Także przewidziana w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP zasada równego traktowania wszystkich ubezpieczonych nie oznacza, że organ rentowy, czy sądy, mają orzekać zgodnie z wolą skarżących, bez podstaw w prawie materialnym.

Wyrokując w sprawie Sąd I instancji nie naruszył zatem przepisów prawa materialnego czy też procesowego, które miałyby wpływ na powyższe rozstrzygnięcie.

W świetle powyższych rozważań przedstawione w apelacji zarzuty okazały się całkowicie chybione i jako takie nie mogły uzasadniać wniosku apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego poprzez przyznanie odwołującemu prawa do renty socjalnej.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., wniesioną apelację oddalił.

sędzia Marta Sawińska